

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Ziua când mă voi teme voi nădăjdui în Tine”

— Ps. 55, 3

Nr. 392 / 30 mai 2021

**PĂRINTELE
CONSTANTIN COMAN**

BISERICA „SFINȚII VOIEVOZI”
BUCUREȘTI

BUCURIA IERTĂRII

Evangelia după Luca este prin excelență Evangelia bucuriei generate de milostivirea fără de margini a lui Dumnezeu, Care Se bucură nespus pentru întoarcerea celor păcătoși, Care Se bucură să ierte fără ezitare și fără a cere în vreun fel socoteală celor care, păcătuiind, se întorc la El cu părere de rău, cerând iertare.

Bucuria iertării este mai mare pentru cel care iartă, dar nu lipsește nici celui care este iertat. Iertarea aduce, așadar, bucurie dublă, celui care iartă și celui care este iertat. Bucuria iertării este poate cea mai mare și mai reală bucurie. Este bucuria eliberării adevărate de sub presiunea nefastă a păcatului, a greșelii, a răului. Dacă privim cu atenție, vom constata că iertarea este singura care aduce împăcarea reală cu noi înșine, cu semenii noștri și cu Dumnezeu. Este singura cale prin care putem ieși din starea

inconfortabilă și apăsătoare de conflict cu propria conștiință, cu semenii și cu Dumnezeu.

Iertarea aduce bucurie adâncă, neamăgitoare, ființială și pentru faptul că, după spusele Mântuitorului Hristos, consemnate tot în Evanghelia după Luca, iertarea este strâns asociată iubirii. Ea este, pe de o parte, generatoare de iubire și, pe de altă parte, este generată de iubire.

Conștiința păcatului, pocăința, bucuria, împăcarea, iubirea, sunt realitățile înscrise pe traiectoria sau pe calea care include iertarea și duce la libertate și împlinire. Dreptul, dreptatea, îndreptățirea de sine, întristarea pentru iertarea păcătoșilor, conflictul, înciudarea, judecata semenilor și chiar a lui Dumnezeu și împietrirea sunt realități întâlnite pe calea care nu include iertarea și duce la captivitate, impas, neîmplinire.

Cât de importantă este iertarea, din moment ce Mântuitorul Hristos condiționează iertarea venită din partea lui Dumnezeu de măsura în care noi iertăm celor care ne greșesc? *„De veți ierta oamenilor greșelile lor, și Tatăl vostru cel ceresc vă va ierta vouă greșelile voastre. Iar de nu veți ierta oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu va ierta greșelile voastre”* (Matei 6:14-15). El ne îndeamnă în Rugăciunea domnească să cerem iertare lui Dumnezeu în aceiași termeni: *„Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum*

și noi iertăm celor care ne greșesc nouă” (Matei 6,12).

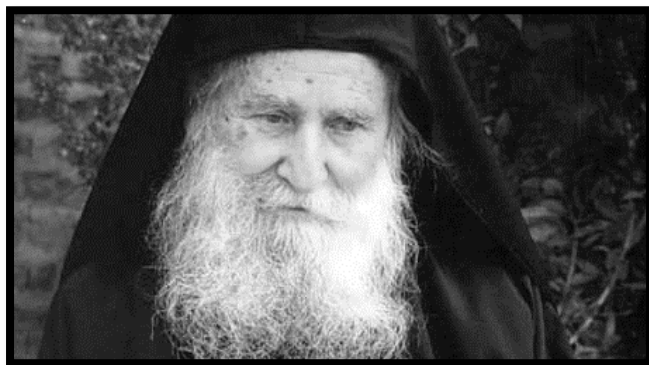
Cât de însemnată să fie iertarea în iconomia vieții și a morții, în iconomia dumnezeiască a mântuirii, dacă Mântuitorul Hristos, după învierea Sa din morți, în ultimul Său cuvânt adresat ucenicilor, dintre toate se oprește asupra iertării, îmbroșându-se porunca propovăduirii iertării la toate neamurile: *„Să se propovăduiască în numele Său pocăința spre iertarea păcatelor la toate neamurile, începând de la Ierusalim”* (Luca 24:47), și actualizându-le mandatul și puterea de a ierta păcatele în numele lui Dumnezeu: *„Și zicând acestea le-a arătat mâinile și coasta Sa... și le-a zis: «Pace vouă! Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, vă trimit și Eu pe voi!»... A suflat asupra lor și le-a zis: «Luați Duh Sfânt; cărora veți ierta păcatele, le vor fi iertate, și cărora le veți ține, ținute vor fi»”* (Ioan 20:20-23).

Iertarea este asociată Învierii. Moartea Fiului lui Dumnezeu pentru păcatele omenirii întregi este dovada maximă a iubirii și milostivirii lui Dumnezeu pentru oamenii căzuți. În viața Bisericii, atmosfera praznicului Învierii - reflectată în slujbele bisericești și în imnele liturgice - păstrează și transmite această iradiere irezistibilă a darului iertării lui Dumnezeu spre toți și spre toate.

În fața acestei efuziuni de bunătate care anulează, fără niciun drept de replică, orice criteriu de diferențiere sau departajare, de ierarhizare, cât de meschină, urâtă, respingătoare, dezolantă și întristătoare poate fi judecata noastră care continuă să împartă oamenii în drepti și păcătoși, în buni și răi, în pregătiți sau nepregătiți, și să facă daruri în funcție de meritele sau pregătirea celor din jur! Mă tem că nu păcatele noastre sau ale celorlalți sunt cele care ne împiedică să facem acest lucru, ci mai curând – și, de aceea, mult mai grav – manifestarea, în unii din noi cel puțin, a reflexului îndreptățirii de sine în fața oamenilor și în fața lui Dumnezeu.

Dumnezeu nu Se bucură și nu vrea să Se bucure singur cu bucuria iertării, de aceea, în același duh și pentru sfințenia și bucuria Învierii ne cheamă să devenim părtași aceleiași bucurii care izvorăște din iertare, îndemnându-ne: *„Să ne luminăm cu prăznuirea și unul pe altul să ne îmbrățișăm! Să zicem fraților și celor ce ne urăsc pe noi! Să iertăm toate pentru Înviere!”*

Sursa: crestinortodox.ro

PĂRINTELE IOSIF VATOPEDINUL

1921 - 2009

POCĂINȚA SINCERĂ ÎN RUGĂCIUNEA LUI IISUS

La începutul vieții duhovnicești, insistenta invocare a numelui Domnului trebuie să fie legată, atât cât este cu putință, de o oarecare silire, chiar dacă mintea nu stăruie pe cuvintele rugăciunii. Și aceasta fiindcă este cu neputință ca mintea, la începutul strădaniei ei, să fie ținută în loc și, desigur, fiindcă suntem păcătoși și avem atâtea patimi și suntem lipsiți de permanenta lucrare a harului dumnezeiesc.

În această situație, se impune stăruitoarea chemare a rugăciunii Domnului Iisus, până ce buna obișnuință va predomina și va diminua multa osteneală a strădaniei noastre. Cu cât noi Îl vom chema pe Domnul nostru, cu atât Acela, puțin câte puțin, ne va descoperi razele harului Lui, iar mintea, văzând dulceața harului, cu

mai multă ușurință va stăruie pe cuvintele rugăciunii.

O condiție necesară și o îndatorire fundamentală a oricui vrea să se ocupe cu această lucrare și îndeletnicire îngerească este pocăința sinceră și corectă, fiindcă Dumnezeu nu vine într-un trup împovărat de păcate. Harul dumnezeiesc nu este magie, nici yoga, nici vreun alt fel de senzualism sau fantezism, ci este descoperire dumnezeiască și sălășluire și întâlnire personală a omului cu Dumnezeu. Dumnezeu dă și omul primește, dacă are deplină credință și dacă se supune voii dumnezeiești și, în consecință, dacă leapădă și se întoarce de la orice răutate.

Cei care vor, prin urmare, într-un mod mai înalt să intre în acest atelier sfânt al harului și să vadă în simțire Împărăția Tatălui care este înlăuntrul nostru, să vină mai întâi la acest scaun de judecată al pocăinței în dreptatea inimii și să

aibă în minte cuvântul lui David: „Auzi-mă, Doamne, că bună este mila Ta. După mulțimea îndurărilor Tale caută spre mine” (Psalmul 68:19) și să țină neîncetat invocarea rugăciunii Domnului nostru Iisus.

Dacă din rugăciunea aceasta se va înlătura „Fiul lui Dumnezeu” și va rămâne numai „Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă”, cred că aceasta îi va ajuta mult pe cei ce nu reușesc să rămână fără împrăștiere, fiindcă mintea rămâne cu mai multă ușurință ațintită pe cuvinte mai puține. Scopul este să rămână mintea ațintită la Dumnezeu de unde vin două lucruri bune, unul mai bun decât altul. Cel dintâi este că mintea, prin stăruința pe dumnezeiasca pomenire a numelui, se oprește din orice răutate, și al doilea, că prin rămânerea ei acolo se sfințește, se luminează și se îndumnezeiește.

Sursa: doxologia.ro

PROGRAMUL LITURGIC

Sâmbătă 5 iunie	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 6 iunie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Fapte 16, 16-34; Ev. Ioan 9, 1-38; glas 5, voscr. 8 → Duminica a 6-a după Paști (Vindecarea orbului din naștere)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.

Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București